Opossum - Sariga - Zarigüeya

Autor:
Data de publicació: 19-04-2023

Per als marsupials australasians coneguts com a "possums", vegeu Falangeriformes. Per a altres usos, vegeu Opòssum (desambiguació).

Opossum - Sariga - Zarigüeya[2]

Rang temporal: Miocè inferior – Recent[1]

Opòssum de Virgínia, Didelphis virginiana, l'única espècie nord-americana i canadenca (mare amb 9 cries)

Classificació científica

Regne:
Animal

Fílum:
Chordata

Classe:
Mamífers

Infraclasse:
Marsupials

Superordre:
Ameridelphia

Ordre:
Didelphimorphia
Gill, 1872

Família:
Didelphidae
Gray, 1821

Gènere tipus

Didelphis

Linnaeus, 1758

Genera

Divers; veure text

Diversitat

127 espècies

Els opòssums (/??p?s?m/) són membres de l'ordre marsupial Didelphimorphia (/da??d?lf??m??rfi?/) endèmica de les Amèriques. L'ordre més gran de marsupials de l'hemisferi occidental, comprèn 93 espècies en 18 gèneres. Els opòssums es van originar a Amèrica del Sud i van entrar a Amèrica del Nord al Gran Intercanvi americà després de la connexió d'Amèrica del Nord i del Sud.

L'opòssum de Virgínia és l'única espècie que es troba als Estats Units i són molt lletges del Canadà. Sovint es coneix simplement com a opòssum, i a Amèrica del Nord es coneix comunament com a possum[3] (/?p?s?m/; de vegades representat com a 'possum en forma escrita per indicar la "o" caiguda). Els possums no s'han de confondre amb els marsupials arboris australasians del subordre Phalangeriformes que també s'anomenen possums per la seva semblança amb la Didelphimorphia. L'opòssum és típicament un animal no agressiu.

Contingut

Etimologia
La paraula opòssum és manllevada de la llengua powhatan i va ser registrada per primera vegada entre 1607 i 1611 per John Smith (com a opassom) i William Strachey (com a apòstrof). [4] Siebert reconstrueix fonèticament la paraula com /a·passem/. [5] Possum es va registrar per primera vegada el 1613. Tots dos homes es van trobar amb la llengua a l'assentament anglès de Jamestown, Virgínia, que Smith va ajudar a fundar i on Strachey va exercir més tard com a primer secretari. [6] Les notes de Strachey descriuen l'opòssum com una "bèstia en la grandesa d'un porc i en el gust

per igual", mentre que Smith el va gravar "té un cap com un porc ... cua com una rata ... de la grandesa d'un gat." [6] La paraula Powhatan deriva en última instància d'una paraula protoalgonquiana (*wa·p-a??emwa) que significa "gos blanc o bèstia semblant a un gos". [6]

Després de l'arribada dels europeus a Austràlia, el terme possum es va manllevar per descriure marsupials australians llunyanament relacionats del subordre Phalangeriformes,[7] que estan més estretament relacionats amb altres marsupials australians com els cangurs.

De la mateixa manera tenen didelphimorphia, dos (di) ventres (delphus), el segon és un ventre marsupial no bilateral (infermeria-bossa). [8]

Evolució

Els opòssums sovint es consideren "fòssils vivents",[9] i, com a resultat, sovint s'utilitzen per aproximar la condició teriana ancestral en estudis comparatius. [9][10] Tanmateix, això és inexacte, ja que els fòssils d'opòssum més antics són de principis del Miocè (aproximadament 20 milions d'anys). [11] L'últim ancestre comú de tots els opòssums vius data aproximadament del límit Oligocè-Miocè (fa 23 milions d'anys) i no és com a màxim més antic que l'Oligocè en edat. [12][13] Molts metateris extints que abans es consideraven opòssums primerencs, com Alfadon, Peradectes, Herpetotherium i Pucadelphys, des de llavors s'han reconegut que s'havien agrupat prèviament amb opòssums sobre la base de plesiomorfies i ara es considera que representen branques més antigues de Metatheria només distantment relacionat amb els opòssums moderns.

Els opòssums probablement es van originar a la regió amazònica del nord d'Amèrica del Sud, on van començar la seva diversificació inicial. [14] Van ser components menors de les faunes de mamífers sud-americans fins a finals del Miocè, quan van començar a diversificar-se ràpidament. [12] Abans d'aquesta època, els nínxols ecològics ocupats actualment per opòssums eren ocupats per altres grups de metateris com els paucituberculatans[15] i els esparassodonts[13][16][17] Grans opòssums com Didelphis mostren un patró d'augment gradual de mida al llarg del temps geològic com a esparassodont la diversitat va disminuir. [16][17] Diversos grups d'opòssums, inclosos Thylophorops, Thylatheridium, Hyperdidelphys i sparassocynids van desenvolupar adaptacions carnívores durant el miocè-Pliocè tardà, abans de l'arribada dels carnívors a Amèrica del Sud. La majoria d'aquests grups amb l'excepció de la Lutreolina ja estan extingits. [18]

Característiques

Esquelet de l'opòssum gris de cua curta (Monodelphis domestica)

Els didelfimorfs són marsupials de mida petita i mitjana que creixen fins a la mida d'un gat domèstic. Solen ser omnívors semi-arboris, tot i que hi ha moltes excepcions. La majoria dels membres d'aquest ordre tenen musells llargs, un tronc cerebral estret i una cresta sagital prominent. La fórmula dental és: 5.1.3.44.1.3.4 ×?2 = 50 dents. Segons els estàndards dels mamífers, es tracta d'una mandíbula inusualment plena. Els incisius són molt petits, els canins grans i els molars són tricúspides.

Els didelfimorfs tenen una postura plantígrada (peus plans a terra) i els peus posteriors tenen un dígit oposat sense urpa. Com alguns micos del Nou Món, alguns opòssums tenen cues prènsils. Com el de tots els marsupials, el pelatge consisteix només en pèl de tendal; moltes femelles tenen una bossa. La cua i les parts dels peus porten talls. L'estómac és senzill, amb un cecum petit. [9] Com la majoria dels marsupials, l'opòssum masculí té un penis bifurcat amb glàndules bessones. [19][20][9]

Tot i que tots els opòssums vius són essencialment omnívors oportunistes, les diferents espècies varien en la quantitat de carn i vegetació que inclouen en la seva dieta. Els membres de les Caluromyinae són essencialment frugívors; mentre que l'opòssum lutrí i l'opòssum patagònic s'alimenten principalment d'altres animals. [21] L'opòssum d'aigua o yapok (Chironectes minimus) és particularment inusual, ja que és l'únic marsupial semiaquàtic viu, que utilitza les seves teranyines posteriors per bussejar a la recerca de mol·luscs i escamarlans d'aigua dolça. [22] L'extint Thylophorops,

l'opòssum més gran conegut amb 4–7 kg, era un macropredador. [23][24][25] La majoria dels opòssums són scansorials, ben adaptats a la vida als arbres o a terra, però els membres de les Caluromyinae i Glironiinae són principalment arboris, mentre que les espècies de Metachirus, Monodelphis i, en menor grau, Didelphis mostren adaptacions per a la vida a terra. [26] Metachirus nudicaudatus, que es troba a la conca alta de l'Amazones, consumeix llavors de fruites, petites criatures vertebrades com ocells i rèptils i invertebrats com escamarlans i cargols, però sembla ser principalment insectívor. [27]

Un opòssum a sobre d'una tanca

Reproducció i cicle vital
Més informació: Marsupial § Aparell reproductor

Com a marsupial, l'opòssum femení té un sistema reproductor que inclou una vagina bifurcada i un úter dividit; molts tenen un marsupium, la bossa. [28] El cicle mitjà d'estrous de l'opòssum és d'uns 28 dies. [29] Els opòssums posseeixen placenta,[30] però és de curta durada, d'estructura simple i, a diferència del dels mamífers placentaris, no és plenament funcional. [31] Per tant, les cries neixen en una etapa molt primerenca, tot i que el període de gestació és similar al de molts altres marsupials petits, amb només 12 a 14 dies. [32] Donen a llum ventrades de fins a 20 joves. [33] Un cop nascut, la descendència ha de trobar el seu camí cap al marsupi, si hi és present, per aferrar-se i infermerar-se d'una tetina. Els opòssums de nadons, com els seus cosins australians, s'anomenen joeys. [34] Els opòssums femenins sovint donen a llum un nombre molt gran de cries, la majoria de les quals no s'uneixen a una tetina, tot i que fins a tretze joves poden adherir-se,[35] i, per tant, sobreviure, segons l'espècie. Les cries són deslletades entre 70 i 125 dies, quan es desprenen de la tetina i deixen la bossa. La vida útil de l'opòssum és inusualment curta per a un mamífer de la seva mida, normalment només d'un a dos anys en estat salvatge i fins a quatre o més anys en captivitat. La senescència és ràpida. [36]

Les espècies són moderadament dimòrfiques sexualment i els mascles solen ser lleugerament més grans, molt més pesats i tenir canins més grans que les femelles. [35] La diferència més gran entre l'opòssum i els mamífers no marsupials és el penis bifurcat de la vagina masculina i bifurcada de la femella (la font del terme didelphimorph, del grec didelphys, que significa "doble ventre"). [37] Els espermatozoides d'opòssum presenten aparellament espermàtic, formant parells conjugats a l'epidídim. Això pot garantir que el moviment dels flagels es pugui coordinar amb precisió per obtenir la màxima motilitat. Els parells conjugats es dissocien en espermatozoides separats abans de la fecundació. [38]

Comportament

Opòssum de Virgínia feint la mort, o "jugant a possum"

Els opòssums solen ser solitaris i nòmades, quedant-se en una zona sempre que hi hagi menjar i aigua fàcilment disponibles. Algunes famílies s'agruparan en caus preparats o fins i tot sota cases. Tot i que ocuparan temporalment caus abandonats, no excavaran ni s'esforcen gaire en construir-ne de propis. Com a animals nocturns, afavoreixen les zones fosques i segures. Aquestes zones poden estar sota terra o per sobre. [39][40]

Quan estiguin amenaçats o perjudicats, "jugaran a possum", imitant l'aparença i l'olor d'un animal malalt o mort. Aquesta resposta fisiològica és involuntària (com el desmai), més que no pas un acte conscient. En el cas dels opòssums infantils, però, el cervell no sempre reacciona d'aquesta manera en el moment adequat i, per tant, sovint no aconsegueixen "jugar a mort" quan estan amenaçats. Quan un opòssum està "jugant al possum", els llavis de l'animal es dibuixen cap enrere, les dents es barallen, les escumes de saliva al voltant de la boca, els ulls es tanquen o mig a prop i es segrega un líquid d'olor desagradable de les glàndules anals. La forma rígida i arrissada es pot prodigar, capgirar i fins i tot deixar-se portar sense reacció. L'animal normalment recuperarà la consciència després d'un període d'uns minuts a quatre hores, un procés que comença amb una lleugera contracció de les orelles. [41]

Algunes espècies d'opòssums tenen cues prehensils, tot i que la inclinació per la cua és més freqüent entre els juvenils. Un opòssum també pot utilitzar la seva cua com a bràquet i una cinquena extremitat en escalar. La cua s'utilitza ocasionalment com a adherència per portar raïms de fulles o materials de roba de llit al niu. [42] Una mare de vegades la portarà jove a l'esquena, on s'aferraran fortament fins i tot quan estigui escalant o corrent.

Els opòssums amenaçats (especialment els mascles) creixeran profundament, elevant el seu to a mesura que l'amenaça es faci més urgent. Els mascles fan un soroll de "cop de puny" del costat de la boca mentre vaguen a la recerca d'un company, i les femelles de vegades repetiran el so a canvi. Quan estan separats o angoixats, els opòssums del nadó faran un soroll d'esternuts per indicar la seva mare. La mare a canvi fa un so de clic i espera que el nadó la trobi. Si està amenaçat, el nadó obrirà la boca i tranquil·lament la seva fins que l'amenaça hagi desaparegut. [43]

Dieta
Els opòssums mengen animals morts, insectes, rosegadors i ocells. També s'alimenten d'ous, granotes, plantes, fruits i gra. Una font assenyala la seva necessitat d'altes quantitats de calci. [44] Per satisfer aquesta necessitat, els opòssums mengen les restes esquelètiques de rosegadors i animals de carretera. També menjaran menjar per a gossos, menjar per a gats i malbaratament d'aliments humans.

Molts opòssums grans (Didelphini) són immunes al verí dels rastells i les escurçons de pit (Crotalinae) i depreden regularment sobre aquestes serps. [45] Aquesta adaptació sembla ser exclusiva dels Didelphini, ja que el seu parent més proper, l'opòssum marró de quatre ulls, no és immune al verí de serp. [46] Adaptacions similars s'observen en altres petits mamífers depredadors com les mongooses i els eriçons. S'ha suggerit que els opòssums de didelfina i les escurçons de crotalina es troben en una cursa armamentista evolutiva. Alguns autors han suggerit que aquesta adaptació va sorgir originalment com un mecanisme de defensa, permetent una inversió rara d'una cursa armamentista evolutiva on l'antiga presa s'ha convertit en el depredador,[47] mentre que altres han suggerit que va sorgir com una adaptació depredadora, ja que també es produeix en altres mamífers depredadors i no es produeix en opòssums que no mengen regularment altres vertebrats. [15] El fer-de-lance, una de les serps més verinoses del Nou Món, podria haver desenvolupat el seu verí altament potent com a mitjà per depredar o un mecanisme de defensa contra grans opòssums. [47]

Un estudi àmpliament difós el 2009 per l'Institut Cary va indicar que els opòssums de Virgínia en un entorn de laboratori podrien menjar milers de paparres per setmana. [48][49] No obstant això, estudis posteriors sobre el contingut estomacal dels opòssums salvatges de Virgínia no han trobat cap paparra en la seva dieta. [50]

Hàbitat

D. virginiana gamma, incloent introduccions a l'oest. Actualment aquestes zones s'estan expandint cap al nord (per exemple, cap a Wisconsin i Minnesota). [51]

Els opòssums es troben a Amèrica del Nord, Central i del Sud. L'opòssum de Virgínia viu en regions tan al nord com canadà i fins al sud d'Amèrica Central, mentre que altres tipus d'opòssums només habiten països del sud dels Estats Units. [52] L'opòssum de Virgínia sovint es pot trobar en zones boscoses, tot i que el seu hàbitat pot variar molt. [53] Els opòssums es troben generalment en zones com boscos, matollars, pantans de manglars, selves tropicals i boscos d'eucaliptus. [54] S'han trobat opòssums movent-se cap al nord en els darrers anys. [55]

Vies de caça i alimentació

L'opòssum de Virgínia va ser una vegada àmpliament caçat i consumit als Estats Units. [56][57][58][59] Les granges d'opòssum s'han operat als Estats Units en el passat. [60][61][62] Els moniatos es menjaven juntament amb l'opòssum al sud americà. [63][64] El 1909, es va celebrar un banquet "Possum i "Taters" a Atlanta per honrar el president electe William Howard Taft. [65][66] La cuina de Carolina del Sud inclou opòssum,[67] i el president Jimmy Carter va caçar opòssums[68][69] a més d'altres jocs petits. [70][71] Raccoon, opòssum, perdius, gallina de prada i granotes es trobaven entre les tarifes que Mark Twain va registrar com a part de la cuina nord-americana. [72]

A Dominica, Granada, Trinitat, Santa Llúcia i Sant Vicent i les Grenadines, l'opòssum comú o manicou és popular i només es pot caçar durant determinades èpoques de l'any a causa del sobreesforç. [73] La carn es prepara tradicionalment fumant, després guisant. És lleuger i de gra fi, però s'han d'eliminar les glàndules del mesc com a part de la preparació. La carn es pot utilitzar en lloc de conill i pollastre en receptes. Històricament, els caçadors del Carib col·locaven una bóta amb fruita fresca o podrida per atraure opòssums que s'alimentarien de la fruita o insectes.

Al nord/centre de Mèxic, els opòssums es coneixen com a tlacuache o tlacuatzin. Les seves cues es mengen com a remei popular per millorar la fertilitat. [74] A la península de Yucatán són coneguts en llengua maia yucateca com a "och"[75] i no són considerats part de la dieta regular pels maies, però encara es consideren comestibles en temps de fam.

L'oli d'opòssum (greix possum) és ric en àcids grassos essencials i s'ha utilitzat com a fregament al pit i portador de remeis d'artritis donats com a salves. [76][77][78]

Les peltes d'opòssum han format part durant molt de temps del comerç de pells.

Classificació

Article principal: Llista de didelfimorfs

Cladograma de Didelphidae vius[79]

Caluromyinae

Caluromysiops

Calúmnies

Glironiinae

Glironia

Hyladelphinae

Hiladelphys

Didelphinae

Marmosini

Tlacuatzin

Marmosa

Monodelfis

Metachirini

Metaquirus

Didelphini

Quironectes

Lutreolina

Filander

Didelphis

Thylamyini

Marmosops

Cryptonanus

Gracilinanus

Lestodelphys

Classificació basada en Voss i Jansa (2009), espècies basades en la Societat Americana de Mamífers (2021)[80][81][82]

Família Didelphidae

Subfamília Glironiinae

Gènere Glironia

Opòssum de cua arbustiva (Glironia venusta))

Subfamília Caluromyinae

Gènere Caluromys

Opòssum llanut de cua nua, Caluromys philander

Opòssum llanut de Derby, Caluromys derbianus

Subgènere Caluromys

Opòssum llanut de cua nua (Caluromys philander)

Subgènere Mallodelphys

Opòssum llanut de Derby (Caluromys derbianus))
Opòssum llanut d'orelles marrons (Caluromys lanatus)

Gènere Caluromysiops

Opòssum d'espatlles negres (Caluromysiops irrupta))

Subfamília Hyladelphinae

Gènere Hyladelphys

Opòssum ratolí de Kalinowski (Hyladelphys kalinowskii)

Gènere †Sairadelphys

†Sairadelphys tocantinensis

Subfamília Didelphinae

Tribu Metachirini

Opòssum marró de quatre ulls, Metachirus nudicaudatus

Gènere Metachirus

Opòssum marró guianà de quatre ulls (Metachirus nudicaudatus)
Opòssum marró comú de quatre ulls (Metachirus myosuros)

Tribu Didelphini

Opòssum d'aigua, Chironectes minimus

Gènere Chironectes

Opòssum d'aigua o yapok (Chironectes minimus)

Subgrup sense nom

Gènere Lutreolina

†Lutreolina biforata[18]

Opòssum gran de lutrina o opòssum d'aigua petita (Lutreolina crassicaudata)

Opòssum lutrina gran, Lutreolina crassicaudata

†Lutreolina materdei[83]
Opòssum lutrí de Massoia (Lutreolina massoia)[84]

†Genus Hyperdidelphys

†Hyperdidelphys dimartinoi[18]
†Hyperdidelphys inexpectata[18]
†Hyperdidelphys parvula[18]
†Hyperdidelphys pattersoni[18]

Subgrup sense nom

Gènere Didelphis

Opòssum d'orelles blanques, Didelphis albiventris

Opòssum d'orelles grans, Didelphis aurita

Opòssum comú, Didelphis marsupialis

Opòssum andí d'orelles blanques, Didelphis pernigra

Opòssum d'orelles blanques (Didelphis albiventris))
Opòssum d'orelles grans (Didelphis aurita))
Opòssum guianà d'orelles blanques (Didelphis imperfecta))
Opòssum comú (Didelphis marsupialis))
Opòssum andí d'orelles blanques (Didelphis pernigra))
†Didelphis solimoensis[85]
Opòssum de Virgínia (Didelphis virginiana)

Gènere Philander

Opòssum gris de quatre ulls, opòssum de Philander

Opòssum de quatre ulls d'Anderson (Philander andersoni)
Opòssum comú de quatre ulls (Philander canus)
Opòssum deltaic de quatre ulls (Philander deltae)
Opòssum sud-est de quatre ulls (Philander frenatus)
Opòssum de quatre ulls de McIlhenny (Philander mcilhennyi)
Opòssum fosc de quatre ulls (Philander melanurus)
Opòssum de quatre ulls de Mondolfi (Philander mondolfii)
Opòssum negre de quatre ulls (Philander nigratus)
Opòssum de quatre ulls d'Olrog (Philander olrogi)
Opòssum gris de quatre ulls (opòssum de Philander)
Opòssum de quatre ulls de Pebas (Philander pebas)
Opòssum septentrional de quatre ulls (Philander vossi)

†Genus Thylophorops

†Thylophorops chapadmalensis[18]
†Thylophorops lorenzinii[23]
†Thylophorops perplana[18]

Tribu Marmosini

Gènere †Hesperocynus

†Hesperocynus dolgopolae

Gènere Marmosa

Subgènere Marmosa

Opòssum ratolí de Robinson, Marmosa robinsoni

Opòssum de ratolí de celles pesades (Marmosa andersoni)
Opòssum de ratolí istme (Marmosa isthmica)
Opòssum ratolí rufós (Marmosa lepida)
Opòssum mexicà de ratolí (Marmosa mexicana)
Opòssum ratolí de Linnaeus (Marmosa murina)
Opòssum ratolí quítxua (Marmosa quichua)
Opòssum ratolí de Robinson (Marmosa robinsoni)
Opòssum de ratolí vermell (Marmosa rubra)
Opòssum ratolí de Simon (Marmosa simonsi)
Opòssum ratolí de Tyler (Marmosa tyleriana)
Opòssum ratolí de Waterhouse (Marmosa waterhousei)
Opòssum de ratolí guajira (Marmosa xerophila)
Opòssum de ratolí de Zeledon (Marmosa zeledoni)
Opòssum de ratolí d'Adler (Marmosa adleri)

Subgènere Micoureus

Opòssum de ratolí llanut de Tate, Marmosa paraguayanus

Opòssum de ratolí llanut d'Alston (Marmosa alstoni)
Opòssum de ratolí llanut de panxa blanca (Marmosa constantiae)
Opòssum de ratolí llanut nord-est (Marmosa demerarae)
Opòssum de ratolí llanut nord-occidental (Marmosa germana)
Opòssum de ratolí llanut de Jansa (Marmosa jansae)
†Marmosa laventica[86]
Opòssum ratolí llanut brasiler (Marmosa limae)
Opòssum de ratolí llanut de Mèrida (Marmosa meridae))
Opòssum de ratolí llanut de Tate (Marmosa paraguayanus)
Opòssum de ratolí llanut peruà (Marmosa parda)
Opòssum de ratolí llanut d'Anthony (Marmosa perplexa)
Petit opòssum de ratolí llanut (Marmosa phaeus)
Opòssum de ratolí llanut bolivià (Marmosa rapposa)
Opòssum de ratolí llanut de cua nua (Marmosa rutteri)

Gènere Monodelphis

Opòssum de cara groga, Monodelphis dimidiata

Opòssum gris de cua curta, Monodelphis domestica

Opòssum de cua curta sèpia (Monodelphis adusta)
Opòssum septentrional de tres ratlles (Monodelphis americana))
Opòssum de cua curta d'Arlindo (Monodelphis arlindoi)[87]
Opòssum de cara vermella septentrional (Monodelphis brevicaudata)
Opòssum de cara groga (Monodelphis dimidiata)
Opòssum gris de cua curta (Monodelphis domestica))
Opòssum de cua curta d'Emilia (Monodelphis emiliae)
Opòssum de cara vermella amazònica (Monodelphis glirina))
Opòssum de cua curta de Handley (Monodelphis handleyi)[88]
Opòssum de tres ratlles d'Ihering (Monodelphis iheringi)
Opòssum pigmeu de cua curta (Monodelphis kunsi)
Opòssum de cua curta de Marajó (Monodelphis maraxina)
Opòssum de cua curta d'Osgood (Monodelphis osgoodi)
Opòssum de cua curta peruà (Monodelphis peruviana))
Opòssum de cara vermella amb caputxa (Monodelphis palliolata)
Opòssum de cua curta de nas llarg (Monodelphis pinocchio)
Opòssum de Reig (Monodelphis reigi)
Opòssum de Ronald (Monodelphis ronaldi)
Opòssum de ratlles castanyes (Monodelphis rubida)
Opòssum saci de cua curta (Monodelphis saci)
Opòssum de cua curta de Santa Rosa (Monodelphis sanctaerosae)[89]
Opòssum de cua curta de nas llarg (Monodelphis scalops)
Opòssum de cara vermella meridional (Monodelphis sorex)
Opòssum meridional de tres ratlles (Monodelphis theresa)
Opòssum de cua curta de Touan (Monodelphis touan)[87]
Opòssum vermell de tres ratlles (Monodelphis umbristriata)
Opòssum d'una sola ratlla (Monodelphis unistriata)
Opòssum de cua curta de Voss (Monodelphis vossi)

Gènere †Sparassocynus[13]

†Sparassocynus bahiai
†Sparassocynus derivatus
†Sparassocynus maimarai
†Sparassocynus heterotopicus

Gènere †Thylatheridium

†Thylatheridium cristatum
†Thylatheridium hudsoni
†Thylatheridium pascuali

Gènere Tlacuatzin[80]

Opòssum ratolí gris Balsas (Tlacuatzin balsasensis)
Opòssum ratolí gris Tehuantepec (Tlacuatzin canescens)
Opòssum ratolí gris yucatán (Tlacuatzin gaumeri)
Opòssum ratolí gris tres Marías (Tlacuatzin insularis)
Opòssum ratolí gris septentrional (Tlacuatzin sinaloae)

†Genus Zygolestes

† Papà de Zigolestes

Tribu Thylamyini

Gènere Chacodelphys

Opòssum pigmeu chacoà (Chacodelphys formosa))

Gènere Cryptonanus

Opòssum gracile d'Agricola (Cryptonanus agricolai)
Opòssum gracile chacoà (Cryptonanus chacoensis)
Opòssum guahiba gracile (Cryptonanus guahybae)
†Possum gracile de panxa vermella (Cryptonanus ignitus)
Opòssum unduavi gracile (Cryptonanus unduaviensis)

Gènere Gracilinanus

Aceramarca gracile opossum (Gracilinanus aceramarcae)
Opòssum gracile àgil (Gracilinanus agilis)
Opòssum sprite gracile de fusta (Gracilinanus dryas)
Opòssum gracile d'Emilia (Gracilinanus emilae)
Opòssum gracile septentrional (Gracilinanus)
Opòssum gracile brasiler (Gracilinanus microtarsus)
Opòssum peruà (Gracilinanus peruanus)

Gènere Lestodelphys

Opòssum patagònic (Lestodelphys halli)

Gènere Marmosops

Opòssum esvelt gris, Marmosops incanus

Opòssum esvelt del bisbe (Marmosops bishopi)
Opòssum esvelt de Carr (Marmosops carri)
Opòssum esvelt de cordillera (Marmosops chucha)
Opòssum esvelt de cap estret (Marmosops cracens)
Opòssum esvelt de Creighton (Marmosops creightoni)
L'esvelt opòssum de Dorothy (Marmosops dorothea)
Opòssum esvelt dusky (Marmosops fuscatus)
Opòssum esvelt de Handley (Marmosops handleyi)
Opòssum esvelt de Tschudi (Marmosops impavidus)
Opòssum esvelt gris (Marmosops incanus)
Opòssum esvelt panameny (Marmosops invictus)
Opòssum esvelt junin (Marmosops juninensis))
Opossum esvelt de Río Magdalena (Marmosops magdalena)
Opòssum esvelt de Silva (Marmosops marina)
Opòssum esvelt neblina (Marmosops neblina)
Opòssum esvelt de panxa blanca (Marmosops noctivagus)
Opòssum esvelt d'Ojasti (Marmosops ojastii)
Opòssum esvelt pantepui (Marmosops pakaraimae)
Opòssum esvelt delicat (Marmosops parvidens)
Opòssum esvelt brasiler (Marmosops paulensis))
Opòssum esvelt de Pinheiro (Marmosops pinheiroi)
Opòssum esvelt de Soini (Marmosops soinii)
Opòssum esvelt de Woodall (Marmosops woodalli)

Gènere Thylamys

Elegant opòssum de ratolí de cua de greix, Thylamys elegans

†Thylamys colombianus[86]
Opòssum de ratolí cua de greix de la Ventafocs (Thylamys cinderella)
Opòssum de ratolí cua de greix mesopotàmic (Thylamys citellus)[90]
Opòssum elegant de ratolí de cua de greix (Thylamys elegans)
Opòssum de ratolí de cua grossa de Karimi (Thylamys karimii)
Opòssum de ratolí cua de greix paraguaià (Thylamys macrurus)
†Thylamys minutus[86]
Opòssum de ratolí de cua de greix de panxa blanca (Thylamys pallidior)
Opòssum de ratolí de cua de greix chaco sec (Thylamys pulchellus)[91]
†Thylamys pinei[92]
Opòssum de ratolí de cua de greix chacoà (Thylamys pusillus)
Opòssum de ratolí de cua de greix argentí (Thylamys sponsorius)
Opòssum de ratolí cua de greix de Tate (Thylamys tatei)
Opòssum de ratolí de cua de greix nan (Thylamys velutinus)
Opòssum de ratolí de cua de greix de panxa (Thylamys venustus)

†Thylamys zettii[93]

Referències

^ Goin, Francisco; Abello, Alejandra; Bellosi, Eduardo; Kay, Richard; Madden, Richard; Carlini, Alfredo (2007). "Els Metatheria sud-americans de començaments del Neogen (Miocè Primerenc, Edat-mamífer Colhuehuapense). Part I: Introducció, Didelphimorphia i Sparassodonta". Ameghiniana. 44 (1): 29–71.
^ Gardner, A. (2005). Wilson, D.E.; Reeder, D.M. (eds.). Espècies de mamífers del món: una referència taxonòmica i geogràfica (3a ed.). Johns Hopkins University Press. pp. 3–18. ISBN 978-0-8018-8221-0. 62265494 OCLC.
^ "Opòssums". National Geographic. [Consulta: 21 setembre 2018].
^ Mithun, Marianne (2001). Les llengües de l'Amèrica del Nord nativa. Cambridge University Press. p. 332. ISBN 978-0-521-29875-9.
^ Crawford, James Mack; Crawford, James D. (1975). Estudis en llengües del sud-est de l'Índia. Universitat de Geòrgia Press. ISBN 978-0-8203-0334-5.
^ Jump up to:un b c Siebert, Frank T. Jr. (1975). "Ressuscitar Virginia Algonquian dels morts: la fonologia reconstituïda i històrica de Powhatan". A Crawford, James Mack (ed.). Estudis en llengües del sud-est de l'Índia. Premsa de la Universitat de Geòrgia.
^ "possum". The American Heritage Dictionary of the English Language, cinquena edició. Houghton Mifflin Harcourt. 2014. [Consulta: 12 juliol 2014].
^ "Didelphimorphia". Wordnik. [Consulta: 21 febrer 2017].
^ Jump up to:un b c d Krause, William J.; Krause, Winifred A. (2006). L'opòssum: la seva increïble història Arxivat 2012-12-11 a Wayback Machine. Departament de Patologia i Ciències Anatòmiques, Facultat de Medicina, Universitat de Missouri, Columbia, Missouri. Pàg 39
^ Crompton, A. W.; Hiiemae, Karen (febrer de 1970). "Oclusió molar i moviments mandibulars durant l'oclusió a l'opòssum americà, Didelphis marsupialis L." Revista Zoològica de la Societat Linneana. 49 (1): 21-47. DOI:10.1111/j.1096-3642.1970.tb00728.x.
^ Goin, Francisco; Abello, Alejandra; Bellosi, Eduardo; Kay, Richard; Madden, Richard; Carlini, Alfredo (2007). "Els Metatheria sud-americans de començaments del Neogen (Miocè Primerenc, Edat-mamífer Colhuehuapense). Part I: Introducció, Didelphimorphia i Sparassodonta". Ameghiniana. 44 (1): 29–71.
^ Jump up to:un b Jansa, Sharon A.; Barker, F. Keith; Voss, Robert S. (març 2014). "La història de diversificació primerenca de Didelphid Marsupials: una finestra a l'"esplèndid aïllament" d'Amèrica del Sud ". Evolució. 68 (3): 684-695. DOI:10.1111/evo.12290. 24125654 PMID. 2 S10274949CID.
^ Jump up to:un b c Beck, Robin M. D.; Taglioretti, Matias L. (2019). "Un crani juvenil gairebé complet del marsupial Sparassocynus derivatus del Pliocè de l'Argentina, les afinitats dels "Sparassocynids", i la diversificació dels opòssums (Marsupialia; Didelphimorphia; Didelphidae)". Revista d'Evolució dels Mamífers. 27 (3): 385-417. DOI:10.1007/s10914-019-09471-y. 2 S198190603CID.
^ Castro, Mariela C.; Dahur, Murilo J.; Ferreira, Gabriel S. (2021-09-01). "L'Amazònia com a àrea d'origen i diversificació de Didelphidae (Mammalia: Metatheria), i una revisió del registre fòssil del clade". Revista d'Evolució dels Mamífers. 28 (3): 583-598. DOI:10.1007/s10914-021-09548-7. ISSN 1573-7055. 2 S237866763CID.
^ Jump up to:un b Engelman, Russell K.; Anaya, Federico; Croft, Darin A. (9 de novembre de 2016). "Nous marsupials paleontètics (Paucituberculata) del Miocè mitjà de Quebrada Honda, Bolívia, i les seves implicacions per a la paleoecologia, el declivi i l'extinció del Paleothentoidea". Revista de Paleontologia Sistemàtica. 15 (10): 787-820. DOI:10.1080/14772019.2016.1240112. 2 S88758358CID.
^ Jump up to:un b Engelman, Russell K.; Croft, Darin A. (6 de maig de 2014). "Una nova espècie d'esparassodont de cos petit (Mammalia, Metatheria) de la localitat del Miocè mitjà de Quebrada Honda, Bolívia". Revista de Paleontologia de Vertebrats. 34 (3): 672-688. DOI:10.1080/02724634.2013.827118. 2 S84680371CID.
^ Jump up to:un b Engelman, Russell K.; Anaya, Federico; Croft, Darin A. (27 de juny de 2018). «Australogale leptognathus, gen. et sp. nov., una segona espècie d'esparassodont petit (Mammalia: Metatheria) de la localitat del Miocè mitjà de Quebrada Honda, Bolívia». Revista d'Evolució dels Mamífers. 27 (1): 37-54. DOI:10.1007/s10914-018-9443-z. 2 S49473591CID.
^ Jump up to:un b c d e f g h Goin, Francisco J.; Pardinas, Ulyses F. J. (1996). "Revision de les espècies del

gener Hyperdidelphys Ameghino, 1904 (Mammalia, Marsupialia, Didelphidae. La seva significació filogenetica, estratigrafica i adaptativa al Neogen del Con Sud-americà". Estudis Geològics. 52 (5–6): 327–359. doi:10.3989/egeol.96525-6275.
^ Martinelli, P.M.; Nogueira, JC (1997). "La morfologia del penis com a caràcter distintiu del grup de l'opòssum murí (Marsupialia Didelphidae): Un informe preliminar". Mamífers. 61 (2). DOI:10.1515/mamm.1997.61.2.161. 2 S84674547CID.
^ De Barros, M. A.; Panattoni Martins, J. F.; Samoto, V. Y.; Oliveira, V. C.; Gonçalves, N.; Mançanares, C. A.; Vidane, A.; Carvalho, A. F.; Ambrósio, C. E.; Miglino, M. A. (2013). "Morfologia marsupial de la reproducció: model masculí opòssum d'Amèrica del Sud" (PDF). Investigació i Tècnica en Microscòpia. 76 (4): 388-97. DOI:10.1002/jemt.22178. 23362127 PMID. 2 S27200317CID.
^ Vieira, Emerson R.; De Moraes, D. Astua (2003). "Carnívor i insectívor en marsupials neotropicals". Depredadors amb pouches: la biologia dels marsupials carnívors. Editorial Csiro. 267-280. ISBN 978-0-643-06634-2.
^ Marshall, Larry G. (1978). "Chironectes minimus". Espècies de mamífers. 109 (99): 1-6. DOI:10.2307/3504051. JSTOR 3504051.
^ Jump up to:un b Goin, Francisco J.; Natalia Zimicz; Martín de los Reyes; Leopoldo Soibelzon (2009). "Una nova didelfida gran del gènere Thylophorops (Mammalia: Didelphimorphia: Didelphidae), del terciari tardà de la Regió del Pampean (Argentina)". Zootaxa. 2005: 35-46. DOI:10.11646/zootaxa.2005.1.3.
^ Prevosti, Francisco J.; Forasiepi, Analía; Zimicz, Natàlia (2011). "L'evolució del Gremi de Depredadors de Mamífers Terrestres cenozoics a Amèrica del Sud: competència o substitució?". Revista d'Evolució dels Mamífers. 20: 3-21. DOI:10.1007/s10914-011-9175-9. 2 S15751319CID.
^ Cenizo, Marcos; Soibelzon, Esteban; Magnussen Saffer, Mariano (2015). «Relacions depredador-presa mamífers i preocupació dels caus al Pliocè de la Regió del Pampean (Argentina): Noves evidències icnològiques i tafonòmiques». Biologia Històrica. 28 (8): 1026-1040. DOI:10.1080/08912963.2015.1089868. 2 S83862150CID.
^ Flores, David A. (2009). «Anàlisi filogenètica de la morfologia esquelètica postcranial en marsupials didelphids». Butlletí del Museu Americà d'Història Natural. 320: 1-81. DOI:10.1206/320.1. hdl:2246/5953. 2 S54177473CID.
^ Gardner, Alfred. Mamífers d'Amèrica del Sud Volum 1. University of Chicago Press. p. 34.
^ Campbell, N. & Reece, J. (2005) Biologia. Pearson Educació Inc.
^ Reproducció – Cicle de vida. opossumsocietyus.org.
^ Enders, A.C. & Enders, R.K. (2005). "La placenta de l'opòssum de quatre ulls (opòssum de Philander)". El registre anatòmic. 165 (3): 431-439. DOI:10.1002/ar.1091650311. pmid 5346723. 2 S85011250CID.
^ Krause, W.J. & Cutts, H. (1985). "Placentació a l'opòssum, Didelphis virginiana". Acta Anatomica. 123 (3): 156-171. DOI:10.1159/000146058. 4061035 PMID.
^ O'Connell, Margaret A. (1984). Macdonald, D. (ed.). L'Enciclopèdia dels Mamífers. Nova York: Dades sobre l'arxiu. 830-837. ISBN 978-0-87196-871-5.
^ "Opòssums | National Geographic". Els animals. 11 de novembre de 2010.
^ Mellor, D. J.; Lentle, R. G. (2015). "Implicacions de supervivència del desenvolupament de la capacitat de resposta conductual i la consciència en diferents grups de mamífers joves". Revista Veterinària de Nova Zelanda. 63 (3): 131-40. DOI:10.1080/00480169.2014.969349. 25266360 PMID. 2 S24045688CID.
^ Jump up to:un b Opòssum de Virgínia. Didelphis virginiana. Museu Nacional Smithsonian d'Història Natural.
^ Fets d'Opòssum. opossum.org.
^ "Possum Hunt". Arxivat de l'original el 2013-11-10.
^ Moore, H.D. (1996). "Biologia dels gàmetes del marsupial del nou món, l'opòssum gris de cua curta, monodelphis domestica". Reproducció, Fertilitat i Desenvolupament. 8 (4): 605-15. DOI:10.1071/RD9960605. 8870084 PMID.
^ Hamilton, W. J. Jr. (1958). "Història de la vida i relacions econòmiques de l'opòssum (Didelphis marsupialis virginiana) a l'estat de Nova York". Cornell Univ. Agric. Exp. Sta. Memòries. 354: 1-48.
^ "Opòssums - Viure amb la vida salvatge | Departament de Peixos i Vida Silvestre de Washington". wdfw.wa.gov. [Consulta: 2017-05-14].
^ Trobat un opòssum orfe o ferit?. Opossumsocietyus.org. Consultat el 2012-05-03.
^ González, E.M.; Claramunt, S. (2000). "Comportaments dels opòssums de cua curta en captivitat, Monodelphis dimidiata (Wagner, 1847) (Didelphimorphia, Didelphidae)". Mamífers. 64 (3): 271-286. DOI:10.1515/mamm.2000.64.3.271. 2 S84782113CID.
^ "Sons d'opòssum i sorolls: com sonen els opòssums?". www.crittercontrol.com. [Consulta: 2022-01-24].
^ "Què mengen els possums? Dades sobre la seva dieta | Terminix". Terminix.com. [Consulta: 2020-05-29].
^ Voss, Robert S.; Jansa, Sharon A. (Novembre 2012). "La resistència serp-verí com a adaptació tròfica dels mamífers: lliçons dels marsupials didelfids". Revisions Biològiques. 87 (4): 822-837. DOI:10.1111/j.1469-185X.2012.00222.x. 22404916 PMID. 2 S21264310CID.
^ Perales, Jonàs; Moussatché, Haity; Marangoni, Sergio; Oliveira, Benedito; Domont, Gilberto B. (octubre de 1994). «Aïllament i caracterització parcial d'un complex anti-bothropic a partir del sèrum de Didelphidae sud-americà». Toxicó. 32 (10): 1237-1249. DOI:10.1016/0041-0101(94)90353-0. 7846694 PMID.

^ Jump up to:un b Voss, Robert S. (Maig 2013). "Opòssums (Mammalia: Didelphidae) en la dieta dels pitvipers neotropicals (Serpentes: Crotalinae): Evidència de resultats coevolucionaris alternatius?". Toxicó. 66: 1-6. DOI:10.1016/j.toxicon.2013.01.013. 23402839 PMID.
^ Kirchner, Jane (13 de juny de 2017). "Opòssums: herois no cantats en la lluita contra les paparres i la malaltia de Lyme" Federació Nacional de Vida Silvestre. [Consulta: 26 agost 2019].
^ Bayly, Julia (24 de març de 2022). "Resulta que als opòssums potser no els agrada menjar paparres". Bangor Daily News. [Consulta: 27 octubre 2022].
^ Hennessy, Cecília; Hild, Kaitlyn (15 de juliol de 2021). "Els opòssums de Virgínia són realment trampes ecològiques per a les paparres? Observacions de laboratori a terra". Paparres i malalties transmeses per paparres. 12 (5): 101780. DOI:10.1016/j.ttbdis.2021.101780. 34298355 PMID. [Consulta: 18 gener 2021].
^ Gardner, A.L.; Sunquist, M.E. (2003). "Opòssum: Didelphis virginiana". A Feldhamer, G.A.; Thompson, B.C.; Chapman, J.A. (eds.). Mamífers salvatges d'Amèrica del Nord: biologia, gestió i conservació. JHU Premsa. pp. 3–29. ISBN 978-0-8018-7416-1.
^ "opòssum | marsupial". Enciclopèdia Britannica. [Consulta: 2017-04-03].
^ "Virginia Opossum – Didelphis virginiana – NatureWorks". www.nhptv.org. [Consulta: 2017-04-03].
^ "Animals en el bioma de la selva tropical temperada". Sciencing. [Consulta: 2021-05-18].
^ "Marsupials de Maine: Els opòssums continuen movent-se cap al nord". Bangor Daily News. 2012-10-26.
^ Sutton, Keith (12 de gener de 2009) Possum dies desapareguts. ESPN a l'aire lliure.
^ Receptes de jocs salvatges en línia. [Consulta: 2009-12-29].
^ Powell, Bonnie Azab (2006-10-14) L'alegria de l'"Alegria de cuinar", cap al 1962 Arxivat 2006-10-30 a Wayback Machine. ethicurean.com.
^ Apicius (2012). Cuina i menjador a la Roma imperial. Corporació de missatgeria. pàg. 205–. ISBN 978-0-486-15649-1.
^ McNulty, Timothy (6 de setembre de 1978). "Els possums són la seva passió". La Nit Independent.
^ "'Possum Man' és alcalde". L'Hora. 29 de setembre de 1978.
^ Moser, Mike (6 d'agost de 2004). "El rei dels possums és mort" Crònica de Crossville.
^ Jones, Evan (2007). Menjar americà: El conte gastronòmic. Passar per alt premsa. ISBN 978-1-58567-904-1.
^ "Receptes possum". 11 de novembre de 1999. Arxivat de l'original el 11 November 1999.
^ "Sobre 'Possums ve un xoc'. Constitució d'Atlanta. 4 de febrer de 1909. [Consulta: 19 juliol 2020].
^ Història del comtat de Worth, Geòrgia: Durant els primers vuitanta anys, 18-54-1934. J.W. Burke Company. 1934. pp. 83–84.
^ "Cuinar un Possum". 9 de novembre de 1999. Arxivat de l'original el 9 November 1999.
^ Carter, Jimmy (1995). Sempre un Recompte, i Altres Poemes. Llibres del Temps. pàg. 39–. ISBN 978-0-8129-2434-3.
^ Raum, Elizabeth (13 de setembre de 2011). Regal de pau: la història de Jimmy Carter: la història de Jimmy Carter. Zonderkidz. pàg. 15–. ISBN 978-0-310-72757-6.
^ "El president Jimmy Carter va ingressar al Saló de la Fama de la caça i la pesca de Geòrgia"
^ Doolittle, Leslie (11 de febrer de 2001). "Carter comparteix temps". Sentinella d'Orlando.
^

Twain, Marc; Warner, Charles Dudley (1904). Els escrits de Mark Twain [pseud.].: Un tramp a l'estranger. Harper & Bros. pp. 263–.
"La llista rapturosa de Mark Twain dels seus aliments americans preferits" 2 de març de 2012.
"Una mica de factura de tarifa". listsofnote.com. 2 de març de 2012.
Clemens, Samuel Langhorne (1907). Els escrits de Mark Twain [pseud.]. Arpista. pàg 263–.
Warner, Charles Dudley (1907). Els escrits de Mark Twain [pseud.]: Un tramp a l'estranger. Harper i germans. pàg 263–.
Twain, Mark (27 d'octubre de 2010). Biblioteca d'Humor de Mark Twain. Grup Editorial Random House. pàg. 200–. ISBN 978-0-307-76542-0.
Twain, Marc (1901). Un trampolí a l'estranger. Editorial Americana. pàg 263–.
Twain, Mark (18 d'octubre de 2004). Suggeriments útils per al bon viure de Mark Twain: un manual per a la maleïda raça humana. University of California Press. pp. 66–. ISBN 978-0-520-93134-3.
Howells, William Dean (1888). Biblioteca d'Humor de Mark Twain. Charles L. Webster & Companyia. pàg 232–.
DiGregorio, Sarah (6 de juliol de 2010). "Mark Twain menja Amèrica". villagevoice.com.
Walker Linsenmeyer, Helena; Kraig, Bruce (2011). Cooking Plain, a l'estil rural d'Illinois. SIU Premsa. pp. 7–. ISBN 978-0-8093-3074-4.

^ "Carib meridional: Illes de Martinica, Dominica, Granada, Santa Llúcia, Saint Vincent i les Grenadines | Ecoregions | WWF". World Wildlife Fund. [Consulta: 2017-05-14].
^ "tlacuache". Biblioteca Digital de la Medicina Tradicional Mexicana (in Spanish). Biblioteca Digital de la Medicina Tradicional Mexicana.
^ Worley, Paul M. (2013). Explicar i explicar: narració i control cultural en les literatures maies yucateca contemporànies.

University of Arizona Press. ISBN 9780816530267 - a través de La Cerca de llibres de Google.
^ Silva, Andrea Leme da (2008). "Animals medicinals: Coneixement i ús entre les poblacions fluvials del riu Negro, Amazones, Brasil". Butlletí del Museu Paraense Emílio Goeldi. Humanitats. 3 (3):
343-357. DOI:10.1590/S1981-81222008000300005.
^ Pinto, Angèlica Ajuda de la Costa; Maduro, Cice Batalha (2003). "Productes i subproductes de la medicina popular comercialitzats a la ciutat de Boa Vista, Roraima". Acta Amazonica. 33 (2):
281-290. DOI:10.1590/1809-4392200332290.
^ Barros, Flávio B.; Varela, Susana AM; Pereira, Henrique M.; Vicente, Lluís (2012). "Ús medicinal de la fauna per part d'una comunitat tradicional de l'Amazònia brasilera". Revista d'Etnobiologia i
Etnomedicina. 8:37. DOI:10.1186/1746-4269-8-37. pmc 3502351. 23013927 PMID.
^ Upham, Nathan S.; Esselstyn, Jacob A.; Jetz, Walter (2019). "Inferir l'arbre dels mamífers: conjunts de filogènies a nivell d'espècie per a qüestions d'ecologia, evolució i conservació" PLOS Biol. 17 (12):
e3000494. DOI:10.1371/journal.pbio.3000494. pmc 6892540. 31800571 PMID.
^ Jump up to:un b Voss, Robert S.; Jansa, Sharon A. (2009). «Relacions filogenètiques i classificació dels marsupials didelfids, una radiació existent dels mamífers metateris del Nou Món». Butlletí del Museu Americà d'Història
Natural. 322: 1-177. DOI:10.1206/322.1. hdl:2246/5975. 2 S85017821CID.
^ Base de dades, Diversitat de mamífers (2021-08-10), Base de dades de diversitat de
mamífers, doi:10.5281/zenodo.5175993, recuperat el 2021-11-06
^ McClure, Sonny R. "Nova espècie d'opòssum amb el nom del biòleg de la UWO Greg Adler". www.abigailgroff.com. [Consulta: 2021-12-13].
^ Goin, Francisco J.; de los Reyes, Martín (2011). «Contribució al coneixement dels representants vius del gènere Lutreolina Thomas, 1910 (Mammalia, Marsupialia, Didelphidae)». Història Natural. 1 (2): 15-25. JSTOR
20627135.
^ Martínez-Lanfranco, Juan A.; Flores, David; Jayat, J. Pablo; d'Elía, Guillermo (2014). "Una nova espècie d'opòssum lutrí, gènere Lutreolina Thomas (Didelphidae), dels Yungas sud-americans". Revista de Mamífers. 95 (2):
225. DOI:10.1644/13-MAMM-A-246. 2 S85599660CID.
^ Cozzuol, Mario A.; Goin, Francisco J.; dels Reis, Martí; Ranzi, Alceu (2006). "L'espècie més antiga de Didelphis (Mammalia, Marsupialia, Didelphidae) de finals del Miocè de l'Amazònia". Revista de Mamífers. 87 (4):
663-667. DOI:10.1644/05-MAMM-A-282R2.1. 2 S85646145CID.
^ Jump up to:un b c Goin, Francisco J. (1997). "Noves pistes per entendre les radiacions marsupials del Neogen". Paleontologia de vertebrats del Miocè a Colòmbia. Una història de la fauna neotropical. Smithsonian Institution Scholarly Press. pp. 185–204. ISBN 978-1-56098-418-4.
^ Jump up to:un b Pavan, Silvia Eliza; Rossi, Rogerio Vieira; Schneider, Horacio (2012). "La diversitat d'espècies en el complex Monodelphis brevicaudata (Didelphimorphia: Didelphidae) inferida a partir de dades moleculars i morfològiques, amb la descripció d'una nova espècie". Revista Zoològica de la Societat Linneana. 165:
190-223. DOI:10.1111/j.1096-3642.2011.00791.x.
^ Solari, S. (2016). Monodelphis handleyi. La Llista Vermella d'Espècies Amenaçades de la UICN doi:10.2305/UICN. Regne Unit.2016-3.RLTS.T199833A22171921.en
^ Voss, Robert S.; Pi, Ronald H.; Solari, Sergio (2012). "Una nova espècie del gènere Didelphid Marsupial Monodelphis de l'est de Bolívia". Novitats del Museu Americà (3740): 1-14. DOI:10.1206/3740.2. 2 S83545414CID.
^ Flores, D. i Teta, P. (2016). Thylamys citellus. La Llista Vermella d'Espècies Amenaçades de la UICN doi:10.2305/UICN. Regne Unit.2016-2.RLTS.T199835A22172943.en
^ Flores, D. i Teta, P. (2016). Thylamys pulchellus. La Llista Vermella d'Espècies Amenaçades de la UICN doi:10.2305/UICN. Regne Unit.2016-2.RLTS.T199834A22172571.en
^ Goin, Francisco J.; Montalvo, C.I.; Visconti, G. (2000). "Els marsupials (Mammalia) del Miocè Superior de la Formacion Cerro Azul (Província de La Pampa, Argentina)". Estudis Geològics. 56 (1–2):
101–126. doi:10.3989/egeol.00561-2158.
^ Goin, Francisco J. (1997). "Thylamys zettii, nova espècie de marmosí (Marsupialia, Didelphidae) del Cenozoic tardi de la region Pampeana". Ameghiniana. 34 (4): 481–484.